

Arrest

nr. 324 821 van 9 april 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VANDEMEULEBROUCKE
Kongostraat 23
8520 KUURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 september 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 maart 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op verschillende data dient verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Teheran een visumaanvraag type C (kort verblijf) in in haar hoedanigheid van schoonmoeder van haar referentiepersoon in België.

1.2. Op 12 juli 2023 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Teheran opnieuw een visumaanvraag type C (kort verblijf) in in haar hoedanigheid van schoonmoeder van haar referentiepersoon in België voor een familiebezoek. Op 5 september 2023 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing die op 8 oktober 2023 aan verzoekster wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** (3) U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten*

Ontbreken tenlasteneming conform aan het Koninklijk Besluit van 02/12/2015: 180 dagen is vermeld op de tenlasteneming en gedurende 5 jaar geldig.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende financiële middelen om de kosten verbonden aan de reis en het verblijf in België te kunnen waarborgen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode), van de artikelen 3 en 3bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het koninklijk besluit van 12 december 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, betreffende de verbintenis tot tenlasteneming zoals geregeld in artikel 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 12 december 2015), van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel, dat bestaat uit twee onderdelen, is als volgt onderbouwd:

“Eerste onderdeel

10. In casu is het inderdaad zo dat de schoonzoon bij de opmaak van de verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis) zich vergist had en verkeerdelijk een période van 180 dagen had ingevuld in de plaats van een période van 90 dagen zoals het visum voor kort verblijf type C maximaal toelaat (stuk 7).

Echter hebben verzoekster en haar schoonzoon – na het ontdekken van deze materiële vergissing – onmiddellijk de toestemming gekregen van de Belgische ambassade te Teheran om een nieuwe, correcte verbintenis tot tenlasteneming voor te leggen alvorens het dossier zou worden voorgelegd voor beslissing.

Verzoekster deed uiteraard het nodige en liet zoals gevraagd een nieuwe verbintenis tot tenlasteneming opmaken en legaliseren (stuk 8).

Echter heeft de Belgische ambassade te Teheran haarbelofte niet nagekomen en heeft zij op 12/07/2023 alsnog het dossier van verzoekster doorgestuurd naar de dienst Vreemdelingenzaken. Op 07/08/2023 werd de nieuwe verbintenis tot tenlasteneming aan de ambassade bezorgd die vervolgens droogweg liet weten dat de visumaanvraag weg was en dat verzoekster geen contact meer kon opnemen inzake haar dossier.

Verzoekster voelde zich ten eerste benadeeld.

11. Het staat buiten twijfel dat verzoekster wel degelijk beschikt over een correcte verbintenis tot tenlasteneming, conform het Koninklijk Besluit van 02/12/2015, echter diende verwerende partij de juist ingevulde verbintenis afte wachten, hetgeen zij onbegrijpelijk niet heeft gedaan.

Te meer gezien het de eigen vraag was van verwerende partij zélf om een nieuw document op te maken...

Zoniet kon de ambassade verzoekster toch meteen hebben geïnformeerd dat zij beter haar huidige aanvraag annuleerde om een nieuwe aanvraag in te dienen, quod non?

12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op allé gegevens van het dossier en op allé daarin vervatte dienstige stukken.

13. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat van een behoorlijk, zorgvuldig handelend bestuurder, mag worden verwacht dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van die bestuurder, of op toezeggingen of beloften die de bestuurder in een concreet geval heeft gedaan.

14. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

15. In casu werd bovenstaande allerm minst gerespecteerd gezien verwerende partij wist dat er een nieuwe verbintenis tot tenlasteneming zou worden voorgelegd – dit zelfs op haar eigen vraag – en zij dit ondanks haar belofte niet in rekening heeft gebracht. Verzoekster verloor daarmee meteen allé kans op de aflevering van een visum.

Waarom verwerende partij de nieuwe verbintenis tot tenlasteneming uiteindelijk niet heeft afgewacht is verzoekster een raadsel. Nochtans kwam geen enkele wettelijke termijn in het gedrang.

De verwerende partij handelde kennelijk onredelijk.

16. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

Tweede onderdeel

17. Verder stelt de bestreden beslissing dat het visum wordt geweigerd omdat verzoekster niet aantoont dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikt.

Dit aspect van de beslissing is al helemaal onbegrijpelijk

18. De garant van verzoekster, namelijk haar schoonzoon dhr. P. A. (...), die stabiele inkomsten heeft in zijn functie als “filiaalleider”, heeft bij de verbintenis tot tenlasteneming zijn loonfiches gevoegd voor de maanden januari t.e.m. juni 2023 (stuk 10). Daaruit blijkt dat de garant gemiddeld over een netto-inkomen beschikt van +/- 3.000 per maand, hetgeen ruim voldoende zou moeten zijn om zijn verbintenis als garant op te nemen.

De bestreden beslissing omvat verder geen toelichting waarom de bestaansmiddelen van de garant onvoldoende zouden zijn...

19. Volledigheidshalve merkt verzoekster op dat zij ook over voldoende eigen middelen beschikt om de kosten verbonden aan haarreis en het verblijf in België te waarborgen en dat de Belgische ambassade te Teheran eveneens over deze informatie beschikt (stuk 11). Verzoekster koos er evenwel voor om het bewijs van voldoende financiële middelen te leveren via de verbintenis tot tenlasteneming gezien dit eenvoudiger is en dit in het verleden (bij vorige visum aanvragen) reeds werd aanvaard.

20. Alles samen genomen kan verzoekster niet begrijpen waarom haar visum werd geweigerd. Als verwerende partij de nieuwe verbintenis tot tenlasteneming had afgewacht, zoals haar 00k was beloofd, dan had verzoekster ongetwijfeld wel een visum gekregen.

De gevolgen voor verzoekster zijn onnoemelijk groot gezien zij nu weer de kans op het bezoeken van haarfamilie en eerste kleinkind in het water ziet vallen.”

Als bijlage bij het verzoekschrift worden fotokopieën gevoegd van identiteitsdocumenten van verzoekster (stuk 1) en haar schoonzoon (stuk 2), van emailverkeer met de Belgische ambassade te Teheran van 10 en 26 oktober 2023 (stuk 4), van een gelegaliseerde verklaring van verzoekster (stuk 6), van de verbintenissen tot tenlasteneming van 1 juni 2023 (stuk 7) en 7 augustus 2023 (stuk 8), van een email van de ambassade van 17 augustus 2023 (stuk 9), van de bij de visumaanvraag gevoegde loonfiches van de schoonzoon van verzoekster (stuk 10) en van bewijzen van eigen middelen van verzoekster (stuk 11).

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 32 van de Visumcode, van de artikelen 3 en 3bis van de Vreemdelingenwet en van het koninklijk besluit van 12 december 2015.

Artikel 32 van de Visumcode, dat betrekking heeft op de weigering van een visum, luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

(...)

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

(...)"

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

(...)"

Artikel 3bis van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

"Onverminderd andere bepalingen van deze wet, kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming, waarin een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven, zich gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van de vreemdeling, de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen.

De persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, is samen met de vreemdeling hoofdelijk aansprakelijk voor het betalen van diens kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring.

De burgemeester, of zijn gemachtigde, van de gemeente waar de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, is ingeschreven in het bevolkingsregister of vreemdelingenregister, is ertoe gehouden de handtekening onder de verbintenis tot tenlasteneming te legaliseren, indien de voorwaarden tot het bekrachtigen van de handtekening vervuld zijn.

De burgemeester of zijn gemachtigde kan in een advies gericht aan de Minister of zijn gemachtigde aangeven of de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, over voldoende middelen beschikt. Dit advies is niet bindend.

De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de regels die op de verbintenis tot tenlasteneming van toepassing zijn bepalen of aanvullen, namelijk :

1° de nadere regels voor de terugvordering van de bedragen ten laste van de persoon die de verbintenis heeft aangegaan;

2° de voorwaarden die de persoon die een verbintenis tot tenlasteneming aangaat moet vervullen en de wijze waarop het bewijs van het vervullen van deze voorwaarden wordt geleverd;

3° de gevallen waarin de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming heeft aangegaan, vervroegd van zijn verantwoordelijkheid wordt ontlast;

4° de gevallen waarin en de voorwaarden waaronder de geldigheid van de verbintenis tot tenlasteneming afhankelijk is van de verplichting om een geldsom te storten in de Deposito- en consignatiekas of om een bankwaarborg te geven."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 december 2015 vervangt artikel 17/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als volgt:

"§ 1. De verbintenis tot tenlasteneming bedoeld in artikel 3bis van de wet, moet overeenkomen met bijlage 3bis en twee delen omvatten. Het eerste deel is de verbintenis tot tenlasteneming en het tweede deel bevat informatie die bestemd is voor de garant en de onderdaan van een derde land die ten laste wordt genomen.

Om een geldig bewijs van de bestaansmiddelen die vereist zijn voor een kort verblijf in België te vormen moet het eerste deel van de verbintenis tot tenlasteneming recto verso gedrukt zijn, moet het origineel zijn en mag het geen wijzigingen bevatten.

De verbintenis tot tenlasteneming bedoeld in artikel 3bis van de wet vermeldt de volgende elementen :

1° de identiteit van de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekent;

2° de identiteit en het adres van een onderdaan van een derde land die ten laste wordt genomen;

3° het huisvestingsadres;

4° de duur en het doel van het verblijf;

5° de verwantschapsbanden tussen de garant en de onderdaan van een derde land die ten laste wordt genomen.

§ 2. De verbintenis tot tenlasteneming kan worden aangegaan voor een onderdaan van een derde land die een kort verblijf in België wenst.

De garant moet persoonlijk over voldoende middelen van bestaan beschikken.

§ 3. De verbintenis tot tenlasteneming vormt slechts een bewijs van voldoende middelen van bestaan in hoofde van de ten laste genomen onderdaan van een derde land indien zij ontvankelijk verklaard en aanvaard werd door de Minister of zijn gemachtigde.”

Met de bestreden beslissing wordt verzoekster een visum geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten nu (i) een tenlasteneming conform aan het koninklijk besluit van 12 december 2015 ontbreekt en (ii) zij niet aantoont te beschikken over voldoende financiële middelen om de kosten verbonden aan de reis en het verblijf in België te kunnen waarborgen.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat de door haar overgemaakte verbintenis tot tenlasteneming van 1 juni 2023 niet conform is aan het koninklijk besluit van 12 december 2015. Verzoekster betoogt dat haar schoonzoon een materiële vergissing had begaan, maar dat deze na het ontdekken van deze materiële vergissing onmiddellijk de toestemming gekregen heeft van de Belgische ambassade te Teheran om een nieuwe, correcte verbintenis tot tenlasteneming voor te leggen alvorens het dossier zou worden voorgelegd voor beslissing. Zij beperkt zich wat dit laatste betreft echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in het administratief dossier. Zij toont dan ook niet aan dat de Belgische ambassade te Teheran haar belofte niet heeft nagekomen toen zij haar aanvraag op 12 juli 2023 doorstuurde naar de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Evenmin toont verzoekster aan dat zij de nieuwe, correcte verbintenis tot tenlasteneming op 7 augustus 2023 aan de ambassade bezorgd heeft. Uit de door haar bij het verzoekschrift gevoegde email van de ambassade van 17 augustus 2023 (stukkenbundel verzoekster, stuk 9) kan enkel blijken dat de visumsectie van de Belgische ambassade te Teheran aan verzoekster meedeelt dat haar visumaanvraag werd doorgestuurd naar de DVZ voor onderzoek en beslissing, vraagt om geen contact meer op te nemen met de ambassade indien zij vragen heeft over de behandeling van haar aanvraag en verwijst naar de website, het telefoonnummer en het emailadres van de DVZ. Door er louter op te wijzen dat zij over een correcte verbintenis tot tenlasteneming beschikt, toont verzoekster niet aan dat deze tijdig werd overgemaakt aan de DVZ en dat verwerende partij er rekening mee diende te houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Waar verzoekster nog aanvoert dat zij het onbegrijpelijk acht dat haar een visum wordt geweigerd omdat zij niet aantoont dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikt nu haar garant – haar schoonzoon *in casu* – stabiele inkomsten heeft en bij de verbintenis tot tenlasteneming zijn loonfiches heeft gevoegd voor de maanden januari tot en met juni 2023 (stukkenbundel verzoekster, stuk 10), kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoont dat zij tijdig een verbintenis tot tenlasteneming heeft overgemaakt die conform is aan het koninklijk besluit van 12 december 2015, zodat de vraag of de inkomsten van haar schoonbroer voldoende zijn *in casu* niet aan de orde is.

Door in haar verzoekschrift nog op te merken dat zij “ook over voldoende eigen middelen beschikt om de kosten verbonden aan haar reis en het verblijf in België te waarborgen en dat de Belgische ambassade te Teheran eveneens over deze informatie beschikt” en ter staving daarvan bij haar verzoekschrift de stukken te voegen die zij reeds had overgemaakt (stukkenbundel verzoekster, stuk 11) toont verzoekster niet aan dat verwerende partij op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij niet aantoont “te beschikken over voldoende financiële middelen om de kosten verbonden aan de reis en het verblijf in België te kunnen waarborgen”. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekster zelf in haar verzoekschrift aangeeft dat zij er voor koos “om het bewijs van voldoende financiële middelen te leveren via de verbintenis tot tenlasteneming gezien dit eenvoudiger is en dit in het verleden (bij vorige visum aanvragen) reeds werd aanvaard”.

Een schending van artikel 32 van de Visumcode, van de artikelen 3 en 3bis van de Vreemdelingenwet en van het koninklijk besluit van 12 december 2015 wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 32 van de Visumcode, van de artikelen 3 en 3bis van de Vreemdelingenwet en van het koninklijk besluit van 12 december 2015, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat niet wordt aangetoond dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 32 van de Visumcode, zodat verzoekster een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.3.5. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Te dezen zet verzoekster niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.3.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

